

[Mimi Stilling Jakobsen]

hed, og det skaber en manglende troværdighed, således at der bliver etiketter tilbage og ikke meget andet.

Jeg skal ikke nedgøre eller forsøge at gøre mindre de forslag, der er blevet fremsat af regeringen; det drejer sig om negativ indkomstskat og en lang række andre ting, virksomhedsbeskatning osv. Vi erkender, at det er et afgjort fremskridt, og vi støtter det, hver eneste gang der kommer noget. Det virker ikke troværdigt, når man på den ene side altså kan få hidset hele erhvervslivet op over et forslag til ændring af monopolloven, mens man på den anden side taler om, at nu skal vi prøve at få gang i det hele. Vi må vel nok sige fra CDs synspunkt i hvert fald, at meget kunne man sige om de forlig, vi indgik, men vi var dog trods alt fri for disse bombenedslag en gang imellem, hvor man forskrækkede erhvervslivet og igen slog skår i troværdigheden.

Devalueringen har der været talt om af næsten samtlige ordførere. Jeg har ikke noget særligt nyt at tilføje, jeg synes ikke, man slap så heldigt fra det – det er vist mildt sagt – og det giver i bedste fald stort set ingen virkning. Vi havde gerne set, at man havde fået en større devaluering, når det nu skulle være; vi havde også gerne støttet en følgelovgivning, selv om ingen jo ved, hvad det i virkeligheden var, regeringen ville spille ud med. Men i hvert fald noget, der lignede et indgreb over for lønninger og priser, var vi ikke kommet uden om, og så havde CD meget gerne set kombinationen med en samtidig skattelettelse, hvis man greb ind over for f.eks. dyrtidsreguleringen. Det skete ikke, og hvad regeringen i øvrigt vil foretage sig på dette område – man taler om trepartsforhandlinger – får vi jo at se; det er vel næppe tiden til det nu.

For at slutte af om finanslovsforslaget må jeg sige, at jeg synes, det generelle indtryk af dette finanslovsforslag er, at det bærer præg af det dødvande, der er i folketinget, og som har været der siden valget. Der var næsten ingen grænser for, hvor meget tingene haste, hvor meget der skulle nås inden jul, og hvor mange opgaver der skulle løses, inden vi fik det valg. Nu er det, som om der ikke er så forfærdelig meget, der egentlig haster. Til trods for at der bliver fremsat forslag, har vi en underlig fornemmelse af, at man ikke aner, om de forslag, man har til første be-

handling, nogen sinde ser tredje behandling; det er en underlig flad fornemmelse og en underlig flad atmosfære. Alle venter på alle, og regeringen ved tilsyneladende ikke, hvor den skal gå hen.

Jeg bemærkede, at hr. Camre havde lidt venligere toner – eller rettere sagt: ingen kritiske toner i dag, som han havde det i går. Jeg beklagede selv i går, at hr. Camre tilsyneladende følte, at socialdemokratiet havde råd til at sparke til højre og venstre, til at kassere alle; der var ingen, der var gode nok, og der var ingen, der ville det rigtige. Jeg undrede mig lidt over, hvad man egentlig havde at have denne skråsikkerhed i, med de mandater, man opnåede ved sidste valg. Lad os håbe, at det er udtryk for, at man dæmper sig lidt ned. Det ville i hvert fald være klædeligt.

Endelig vil jeg sige, at finanslovsforslaget stemmer vi for; det er klart, det gør vi altid. Det er ikke noget tegn på, hvor vi skal hen, i hvilken retning vi skal gå; det er ikke engang tegn på, hvor regeringen vil hen. Centrumdemokraternes gruppeformand, hr. Arne Melchior, sagde inden valget: enten får vi et valg, eller også får vi en forpjuget statsminister. Vi må nok sige, at i øjeblikket ser det ud, som om vi har fået både i pose og i sæk.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Der er en særlig situation i år ved denne debat om vedtagelse af finanslovsforslaget. Det særlige er, at vi er 2 måneder forsinket, og det betyder, at vi, samtidig med at vi skal færdigbehandle finanslovsforslaget, har den fulde oversigt over, hvordan det gik i året forud, nemlig i 1981.

Vi har allerede fået fremsat tillægsbevillingsforslaget for 1981, og det resultat, der falder i øjnene i dette forslag, er jo, at kasseunderskuddet i 1981 voksede fra 21,1 til 34,4 mia kr. Der er også det særlige ved situationen, at vi med ét hundrede procents sikkerhed ved, at det finanslovsforslag, vi vedtager i dag, ikke holder, som det ligger i øjeblikket. Der vil komme andre tal. Navnlig vil det kasseunderskud, som i finanslovsforslaget er opgjort til at blive 47,6 mia kr., stige betydeligt, det ved vi. Vi ved det, fordi der skal gennemføres – jeg mener, der vil være stor politisk tilslutning til det – f.eks. en markant forbedring af erhvervsstøtten, nedsættelse af erhvervslivets skatter, og også på landbrugs-